

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 19 grudnia 2018 r.,
sprawy **A. G.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt V Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt VII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego A. G. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. w sprawie VII K [...];

1. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że w dniu 13 marca 2016 r. w Ł. dokonał zniszczenia pojazdu marki K. nr rej. [...], powodując straty w wysokości 9355,50 zł na szkodę KWP w [...], tj. czynu z art. 288 §1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Komendy Wojewódzkiej Policji w [...] kwoty 9.355,50 złotych;
6. na podstawie art. 85 §1 k.k., art. 85a k.k. i 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie 6 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 marca 2016 r. godz. 00:30 - data zatrzymania, do dnia 14 marca 2016 r. godz. 12:50 - data zwolnienia, tj. 2 dni z zaokrągleniem do pełnego dnia, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Wyrok ten w całości został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego, który na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. zarzucił:

„I. w zakresie czynu z pkt I na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i w związku z tym bezpodstawne orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł,

ewentualnie

II. w zakresie czynu z pkt I na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie kary w niższej wysokości,

III. w zakresie czynu z pkt II (art. 288 § 1 k.k. – uwaga SN):

a) na podstawie art. 438 pkt 2, obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, brak wszechstronnego zbadania wszelkich okoliczności sprawy;

b) na podstawie art. 438 pkt 2, obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych, podczas gdy przeprowadzenie dowodu miało istotne znaczenie dla sprawstwa oskarżonego,

c) na podstawie art. 438 pkt 3, błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez

- odmówienie uznania za wiarygodne wyjaśnień N. Ł. i A. Ł. oraz R. W. złożonych w toku przewodu sądowego, dotyczących zderzenia pojazdów;

- ustalenie stanu faktycznego tylko i wyłącznie na podstawie zeznań świadków M. C., S.G.,

co w konsekwencji doprowadziło do całkowicie dowolnego przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.”

W konsekwencji autor apelacji wniósł o:

a) uchylenie orzeczenia o karze łącznej,

b) w zakresie czynu z pkt I o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez obniżenie kary i wymierzenie jej w granicach dolnego zagrożenia ustawowego,

c) w zakresie czynu z pkt II o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. G. od zarzucanego mu czynu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego wyrokiem z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt V Ka [...], Sąd Okręgowy w Ł. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W wywiedzionej na korzyść skazanego kasacji, zaskarżając wyrok Sądu Odwoławczego w części dotyczącej uznania A. G. za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k., obrońca skazanego zarzucił mu rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia „art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. polegające na

nierzetelnym i wybiórczym wyjaśnieniu przez Sąd II instancji podstaw, którymi kierował się, wydając wyrok, w szczególności nieustosunkowaniu się w sposób całościowy do zarzutu apelacji dotyczące oddalenia wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność ustalenia, kto jest odpowiedzialny za spowodowanie zderzenia pojazdów, tj. czy to skazany uderzył w radiowóz policyjny, czy też radiowóz uderzył w pojazd, którym poruszał się oskarżony, podczas gdy dowód ten nie mógł być uznany za nieprzydatny do ustalenia danej okoliczności, a Sąd II instancji automatycznie powielił w tym zakresie niesłuszną argumentację Sądu I instancji.” W związku z treścią zarzutu wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie pkt 4, 5 i 6 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. G. jest oczywiście bezzasadna.

Niejednokrotnie Sąd Najwyższy podkreślał, iż zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, tylko w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.), nadto zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych. O naruszeniu prawa można więc mówić wówczas, gdy ma ono charakter nie tylko „rażący” ale jednocześnie owo rażące naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Przypomnieć wypada, że „o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. możemy (...) mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. sąd uznaje za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki (postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2017 r., II KK 310/17, LEX 2397599). Wbrew twierdzeniom obrońcy w rozpoznawanej sprawie nie doszło do naruszenia powołanych przez skarżącego przepisów, a argumentacja przedstawiona przez Sąd Odwoławczy na k. 5-6 uzasadnienia na poparcie swojego stanowiska dotyczącego prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd I instancji, w tym oddalenia wniosku o powołanie biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków na okoliczność ustalenia m.in. kto był odpowiedzialny za spowodowanie zderzenia pojazdów, spełnia wymogi wyznaczone obowiązującymi przepisami. Sąd Okręgowy dokonując oceny tego wniosku, uznał stanowisko Sądu I instancji za zasadne i podkreślił, że podnoszona przez skarżącego kwestia nie wymagała przeprowadzenia ewentualnej analizy przestrzenno-ruchowej pojazdów, a jedynie oceny źródeł dowodowych. Ocena zaś osobowych źródeł dowodowych doprowadziła orzekające w sprawie Sądy do uznania skazanego A. G. za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. Dokonując ustaleń w tym przedmiocie Sąd oparł się na zeznaniach świadka M. C. - funkcjonariusza Policji, który precyzyjnie opisał jak doszło do zderzenia się obu pojazdów. Podniósł, że w momencie, gdy oskarżony zwolnił przed skrzyżowaniem, funkcjonariusze wyprzedzili go swoim samochodem z lewej strony, a następnie zagrodzili mu drogę przy użyciu swojego samochodu, zatrzymując się w odległości około pół metra od ściany kamienicy na wysokości ulicy N. [...]. A. G. próbując przecisnąć się przez szczelinę znajdującą się pomiędzy radiowozem a kamienicą uderzył w prawy przedni bok samochodu policyjnego. Następnie chcąc wydostać się z zakleszczenia usiłował kontynuować jazdę, czym spowodował dalsze uszkodzenie samochodu. Ten opis zdarzenia, w ocenie Sądu, nie zawierał znamion konfabulacji, był jasny, dokładny i nie budził wątpliwości, w rezultacie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom skazanego oraz zeznaniom świadków N. Ł., A. Ł. oraz R. W. (A. G. wyjaśnił, że nie wie jak doszło do tego, że radiowóz uderzył w jego samochód, zaś świadkowie wprawdzie zeznają, iż to samochód policyjny uderzył w ich pojazd, jednak nie wskazują dokładnego przebiegu zdarzenia i przyczyn takiego zachowania funkcjonariuszy Policji, jednocześnie wielokrotnie powtarzając, że ze względu na ilość spożytego alkoholu nie pamiętają dokładnie całego zdarzenia). Podobnie Sąd ocenił zeznania drugiego z funkcjonariuszy Policji biorących udział w

przedmiotowej interwencji – S. G., wprowadzie jego zeznania nie były tak szczegółowe jak M. C. (zeznawał dopiero na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) niemniej jednak, zeznania te były zbieżne w zakresie podstawowych okoliczności sprawy i nie pozostawiały wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia.

Dodatkowo trzeba zauważyć, że zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. sięganie po opinię biegłych jest dopuszczalne, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Owe wiadomości specjalne muszą pozostawać w związku z realiami faktycznymi sprawy, co oznacza, że opinia musi mieć zakotwiczenie w zgromadzonym materiale dowodowym. W rozważanej sprawie nie sporządzono szkicu sytuacyjnego, brak w niej protokołów oględzin obu pojazdów oraz fotografii samochodu prowadzonego przez skazanego. Faktura z wyspecyfikowanymi naprawami radiowozu (k- 60), dokumenty związane z likwidacją szkody (k – 105 – 110) oraz dyspozycja usunięcia pojazdu skazanego (k – 10), nie zawierają danych pozwalających na wydanie żądanej przez skarżącego opinii związanej z przebiegiem zdarzenia (w ostatnim z wymienionych dokumentów wskazuje się jedynie na uszkodzenie obu przednich nadkoli i lewych drzwi). Ustalenie przebiegu zdarzenia możliwe jest w istocie jedynie na podstawie osobowych źródeł dowodowych, a ocena ich wiarygodności jest wyłączną kompetencją sądu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.